

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 15 (353)

Субота, 13 квітня 1974 р.

Ціна 2 коп.

У НАШИХ ДРУЗІВ

вернуло підприємство, на якому працює 468 чоловік. Дуже приємно було довідатися, що 82 проценти працюючих на УВП становлять глухі та інваліди.

Так, у швейному цеху, який випускає спецодяг, постільну білизну, халати, — всі без винятку 112 чоловік працюючих — глухі. У пластмасовому цеху трудяться 34 чоловіки. Тут виготовляють поліетиленові кришки, деталі для електросвітильників, коробки для фарби.

Найбільш перспективний цех металовиробів, що спеціалізується на виготовленні світильників та деяких виробів широкого вжитку. Поки що тут працює лише 80 чоловік, але вже добудовується приміщення і кількість працюючих збільшиться незабаром в два-три рази.

На підприємстві добре налагоджено виробниче навчання. В трьох учнівських групах слюсарної та токарної справи навчаються 45 юнаків.

На Подольському УВП добре налагоджена також робота по вихованню і розстановці кадрів. Тут працює 7 фахівців з вищою освітою, в тому числі чотири глухих, 50 спеціалістів з середньою освітою серед яких 28 глухих. На підприємстві немає проблеми нестачі кадрів. Вибір профілю виробництва зроблено дуже вдало. Кількість чоловіків і жінок в поєднанні із створеними умовами дало можливість ліквідувати плінність кадрів.

При взаємній перевірці виконання соціалістичних зобов'язань за минулий рік, основну увагу ми звертали на підсумки організаційно-масової, культурно-освітньої та фізкультурно-спортивної роботи.

В організаційному відношенні Московське правління ВТОГ значно міцніше. У москвичів 142 первинних організацій глухих в той час, як у нас лише 73, хоч загальна кількість членів Товариства майже однакова. У москвичів 30

культурно-освітніх закладів, а у нас — лише 13. Відповідно до кількості культзакладів, у москвичів більше проведено різних заходів, але в перерахунок на один культзаклад у нас більше гуртків, а також більше проведено заходів. У нас кращі показники і по фізкультурно-масовій та спортивній роботі. Загальне схвалення москвичів знайшло проведення спартакиади «Здоров'я» і здача норм на значок ГПО, що організовано нашим облвідділом.

Переможа соціалістичного змагання визначають наші арбітри: Центральні правління УТОГ та ВТОГ, а поки-що можна з впевненістю сказати, що перемогла дружба!

Під час зустрічі ми багато уваги приділяли обміну досвідом. Звичайно, не все для нас підходить, не все можна використати в наших умовах, але все ж багато дечого варто запозичити.

Наприклад, оригінальний вихід із скрутного становища знайшли тут при організації навчання групи автолюбителів. Робітники Подольського УВП попросили дати їм старі, непридатні для дальшого використання легкові автомобіли. Центральне правління задовольнило їх прохання і виділило дві списані «Волги», а третю таку автомашину — УВП, одного «Москвича» виділив міськвідділ ВОГ. Своїми силами і коштами всі чотири автомашини було відремонтовано. У приміщенні вечірньої школи робітничої молоді при допомозі автомотоклубу обладнано навчальні класи і тепер 17 глухих (в тому числі 13 робітників Подольського УВП) проходять навчання на курсах автолюбителів.

Обмін досвідом безумовно принесе велику користь нам і нашим друзям.

О. ТРОХИМЕЦЬ,
голова Київського облвідділу
УТОГ.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації

продукції підприємствами

системи УТОГ

за три місяці 1974 року

(в тисячах карбованців)

	План	Фактично	Процент виконання
Київське № 1	299	327	109,4
Запорізьке	1020	1103	108,1
Донецьке	1170	1256	107,4
Сумське	344	368	107,0
Київське № 3	150	160	106,7
Івано-Франківське	1600	1704	106,5
Полтавське № 2	230	245	106,5
Харківське № 2	1750	1857	106,1
Полтавське № 1	924	977	105,7
Слов'янське	449	474	105,6
Львівське № 1	1280	1350	105,5
Бродівське	393	414	105,3
Єнакіївське	190	200	105,3
Сімферопольське	382	402	105,2
Садгірське	665	698	105,0
Лубенське	616	647	105,0
Білоцерківське	753	790	104,9
Харківське № 1	430	450	104,7
Львівське № 2	931	973	104,5
Ужгородське № 2	778	813	104,5
Комунарське	300	313	104,3
Артемівське	730	760	104,1
Дніпродзержинське	682	707	103,7
Дрогобицьке	294	305	103,7
Лебединське	172	178	103,5
Київське дослідне	1015	1051	103,5
Кіровоградське	285	295	103,5
Конотопське	1066	1097	102,9
Миколаївське	180	185	102,8
Кам'янець-Подільське	605	622	102,8
Вінницьке	649	667	102,8
Ворошиловградське	1220	1253	102,7
Одеське об'днання	1310	1340	102,3
Ужгородське № 1	243	248	102,1
Чернігівське	1020	1036	101,6
Херсонське	465	472	101,5
Дніпропетровське	656	666	101,5
Ровенське	232	235	101,3
Чернівецьке	581	587	101,0
Черкаське	360	361	100,3
Житомирське	1081	1084	100,3
ВСЬОГО:	27500	28664	104,2

(Закінчення на 3 стор.)

Перевірка договорів

ДАВНЯ, міцна дружба зв'язує Київський облвідділ УТОГ з Московським обласним правлінням Всеросійського товариства глухих. Ця дружба ще більше зміцніла в період підготовки до 50-річчя утворення Союзу РСР. В той час між нашими організаціями розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч знаменної дати.

Хоч умови, і відповідно соціалістичні зобов'язання, у нас дещо відрізняються, але ми з радістю сприйняли тоді виклик на змагання. Двічі на рік обмінювалися інформацією про хід виконання зобов'язань, підбавали підсумки проведеної роботи, ділилися досвідом.

Цими днями делегація Київського облвідділу побувала в Москві. Особливо приємне враження залишилось у нас від перебування на Подольському УВП, яке підпорядковане Московському облуправлінню ВТОГ. Директор підприємства Г. В. Кручинін та головний інженер І. К. Данилін познайомили нас з виробничими цехами, культурно-побутовими приміщеннями та іншим.

Це своєрідне містечко глухих. Поряд з підприємством розташовані два житлових будинки на 80 і 90 квартир, гуртожиток на 40 ліжок-місць, клуб на 120 місць, дитячі ясла-садок для 100 дітей, їдальня на 150 місць, обласна вечірня школа робітничої молоді на 120 чоловік. Скрізь панує зразковий порядок і чистота. При клубі є спеціальна кімната для малюків, що обладнана дитячими меблями.

Батьки, йдучи в клуб, залишають дітей в цій кімнаті під нагляд няні і спокійно, без турботи за їх долю, можуть послухати лекцію чи проглянути новий кінофільм.

Одразу ж за територією підприємства на площі 5 гектарів розкинувся колективний сад, яким користується 180 сімей — любителів садівництва та городництва. Але все ж таки найбільшу увагу при-

12 квітня радянський народ відзначив День космонавтики. Цей день оголошено і Всесвітнім днем авіації і космонавтики.

У 1961 році вперше в історії людства радянський льотчик-космонавт Юрій Олексійович Гагарін здійснив на кораблі «Восток» орбітальний політ у космос.

6—7 серпня 1961 року на космічному кораблі «Восток-2» Герман Степанович Титов здійснив другий в історії людства політ у космос.

«Зоряні брати» у вересні 1961 року побували у Криму. Мені пощастило. Якраз в той час я був там у відрядженні і зробив оці фото, що ви, читачу, бачите.

На верхньому знімку Ю. О. Гагаріна тепло зустрічають на кримській землі. На фото внизу — Ю. О. Гагарін і Г. С. Титов сходять по трапу із сріблястого лайнера «Іл-18».

Текст і фото М. НЕМЕНМАНА.

ЩЕ ІЩЕ перечитую Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу, в якому намічена конкретна програма практичного розв'язання завдань, поставлених перед нами в четвертому році п'ятиріччя.

Де б ми не працювали — на заводах, будовах, чи на колгоспних ланах — від кожного з нас залежить доля виробничих планів. Нас радують, окрилюють наші досягнення. Але в кожному колективі є ще й не використані резерви, які треба привести в дію, є, звичайно, й свої труднощі, які необхідно долати.

Так, наприклад, Черкаське учбово-виробниче підприємство ще два-три роки тому випускало кухонні меблі нескладної конструкції і не зовсім доброго зовнішнього виду. Та пройшло небагато часу, і робітники УВП освоїли новий вид продукції, яка користується неабияким попитом у споживачів.

У 1974 році колективу належить виконати значно більше роботи, ніж торік. Це і дальше освоєння нової продукції, і механізація та автоматизація виробничих проце-

ЦЕ НАШ ОBOB'ЯЗОК

сів, і боротьба за дальше підвищення якості продукції...

Коли люди знайомляться з нашими завданнями і соціалістичними зобов'язаннями, дехто думає: а чи реальні вони? Адже кількість робітників залишається тією ж?

Хвилює це питання кожного. Справді, за рахунок чого нарощувати темпи випуску продукції? Люди завжди працюють сумлінно. Де ж взяти резерви?

Та глибше викнувши в це питання, знаходимо і резерви.

Спостерігаючи за роботою колективу, з кожним днем переконалися, що можливості його величезні. Звичайно, найголовніший резерв — підвищення продуктивності праці.

Розмовляючи з бригадиром Петром Стешевським, я запитав його: «Що на твою думку потрібно для дальшого підвищення продуктивності праці?» Бригадир відповів:

— Міцна трудова дисципліна, високий рівень організації праці і (для нашого УВП) трохи краща технічна оснащеність.

На підприємстві постійно ведеться робота по зміцненню дисципліни. Кожний випадок пору-

шення її стає предметом осуду на засіданнях місцевому профспілки, бюро первинної організації УТОГ. І невиконань розпоряджень керівників стає все менше й менше. А ось прогули, запізнення на роботу все ще бувають і нерідко. Тільки за минулий рік прогаяно 62 людино-дні, на що вказано і в постанові президії ЦП УТОГ.

На жаль, часто ми не звертаємо уваги на «дрібниці», як 10—15 хвилин «украдених» на початку зміни, або в кінці її. Обідня перерва де в кого триває не 45 хвилин, а годину. За грубими підрахунками тільки таким чином на підприємстві витрачається багато робочого часу.

А, якщо додати до цього відпустки за власний рахунок, то вияляється, що протягом року, тричотири години на кожного працюючого витрачаються марно.

Звичайно, відпустки за свій рахунок передбачені трудовим законодавством. Та дехто ними просто зловживає, бере по дві-три відпустки за рік.

Буває й таке: запізнівся робітник на зміну — майстер не помічає. Зробить прогул — відпрацює дві зміни. Таке «зміцнення» тру-

дової дисципліни аж ніяк не сприяє поліпшенню її, бо виховує у порушників безвідповідальність за заподіяні вчинки. А коли підбивають підсумки соціалістичного змагання, то, звичайно, це не враховується, бо «на папері» прогулів немає.

Боротьба за зміцнення трудової дисципліни — справа великої державної ваги. Вона повинна ґрунтуватися на свідомому ставленні кожного трудівника до до-рученої йому роботи.

Дисциплінована людина заздалегідь програмує свій робочий день і намагається не витратити марно й хвилини. Вона може прискорити роботи, організувати її. Для цього застосовує свій професійний досвід, знання. Вона виконує обов'язок, обов'язок дисциплінованого, дбайливого робітника.

На нашому УВП багато зроблено для поліпшення технічної оснащеності виробництва. І саме це потребує дальшого вдосконалення організації праці. Однак, саме цього у нас частенько бракує. А звідси і непродуктивна витрата робочого часу, повільне зростання продуктивності праці.

САДГІРСЬКОМУ УВП—25

23 квітня 1974 року Садгирському УВП виповнюється 25 років з дня заснування.

Своє 25-річчя колектив підприємства зустрічає високими виробничими показниками у виконанні соціалістичних зобов'язань, взятих за дострокове виконання дев'ятої п'ятирічки.

Успішно закінчивши 1973 рік, колектив підприємства упевнено розпочав четвертий, визначальний рік п'ятирічки. У відповідь на Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу працювати завтра краще, ніж сьогодні, виготовляти продукції більше, кращої якості і з меншими затратами — під таким девізом трудівники підприємства працюють нині. В колективі широкого розмаху набрало соціалістичне змагання за виконання п'ятирічки за чотири роки, п'ятиденки — за чотири дні.

Нині в колективі більше 25 чоловік трудяться в рахунок жовтня — листопада 1974 року. План двох місяців поточного року виконаний по реалізації на 107,0, по виготовленню продукції — на 104 проценти. Понад план реалізовано продукції на 33 тисячі карбованців, продуктивність праці, в порівнянні з цим періодом минулого року, зросла на 18 процентів.

25-річчя підприємства глухих — це історія виникнення перших підприємств Радянської Буковини. Це історія об'єднання глухих в рамках підприємства, розвитку його виробничої бази.

Це історія змужніння, росту ідейно-політичного і культурного рівня людей, позбавлених слуху.

За чверть віку закладено надійний фундамент для подальшого розвитку підприємства і трудовий колектив своїми зусиллями впише ще не одну яскраву сторінку в розвиток Українського товариства глухих.

Олег Петрович Руленков працює слюсарем-інструментальником на Донецькому об'єднанні «Електромагніт». Це один з кращих раціоналізаторів підприємства.

За успіхи в праці він нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року».

Фото І. ШТАНЬКА.

Листи читачів до редакції

ЕНАКІЄВЕ. Більше, краще, з меншими затратами — під таким девізом працюють мебельники нашого учбово-виробничого підприємства.

З перших днів II-го кварталу з новою силою розгорнулось соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань четвертого, визначального року п'ятирічки. 28 передовиків виробництва підтвердили звання «Ударник комуністичної праці», десять чоловік виборили це звання вперше. Дві бригади мебельників підтвердили звання «Бригада комуністичної праці». В числі передових йдуть розкрийник пиломатеріалів А. Бичкар, оздоблювальники В. Соколовська та В. Бутурлимов.

За високі показники у соціалістичному змаганні в урочистій обстановці вручені почесні знаки: «Переможець соціалістичного змагання 1973» — шоферу В. Яншину, столярам Н. Кротенко, В. Васильцю, пресувальнику Н. Лопатину та іншим.

Зараз наше підприємство діяльно готується до Всесоюзного комуністичного суботника.

А. БІЛИЙ,
заст. директора УВП по виховній роботі.

КИЇВ. Прочитали ми в газеті «Наше життя» статтю «Гуртожиток — твій дім» (№ 8, 23 лютого) і вирішили написати цього листа.

В гуртожитку живе, в основному, молодь. До роботи нам недалеко — 15 хвилин ходу. Зараз, у весняний час, ми маємо можливість займатися спортом, є футбольний та баскетбольний майданчики. В гуртожитку є умови відпочинку, створені кімнати побутового призначення. Але сьогодні хотілося б сказати про те, чого у нас ще немає. До цього часу не працює кімната, в якій можна було б почитати книжку. Немає у нас і другого телевізора. Справа

У Стрийському народному музеї імені В. І. Леніна зберігається книга генерального секретаря комуністичної партії Чилі Луїса Корвола «Шлях перемоги», яку він подарував музею після перемоги блоку народної єдності.

У ці дні, коли хунта загрожувала життю Луїса Корвола, глухі Стрия разом з усім нашим народом протестують проти беззаконня чилійської хунти.

Р. ЗБОРЕНКО.

в тому, що в один час передаються спортивні передачі та художні фільми. Виходить так, що юнаки хочуть дивитися футбол, а нам, дівчатам, — хотілося б побачити художній фільм...

Не все ще зробила адміністрація по усуненню неполадок в санузлах, їх в гуртожитку багато, а от користуватися можна лише декількома.

Сподіваємося, що ці недоліки будуть швидко усунені.

Л. ДУБРОВИНА, Г. РЯЗАНОВА — члени ради гуртожитку Київського дослідного підприємства.

КИЇВ. З повною віддачею сил готуються до проведення комуністичного суботника робітники складально-друкарського відділення Київського УВП-3. Квітнєве завдання складальниці наборного цеху Г. А. Коваленко, Н. С. Литвиненко, Р. А. Мирчевська зобов'язалися виконати до 25 числа.

С. ЖИТНИЦЬКИЙ,
ст. майстер дільниці.

ХАРКІВ. У Харківському будинку культури вперше відбувся вечір-обряд, присвячений реєстрації новонародженого в сім'ї акторів Народного театру Валентини та Івана Левіних.

Обрядовий вечір відкрила представник Харківського Палацу новонароджених Джульєта Іванівна Симарова. Звучить Гімн Радянського Союзу. Всі встають. Відбувається урочиста реєстрація нового громадянина.

Депутат Харківської міської Ради депутатів трудящих вручає батькам свідоцтво про народження та пам'ятну медаль. Представники підприємства, де працюють батьки новонародженого, піднесли їм пам'ятні подарунки і квіти від колективу УВП-1.

Ф. ХАРАМ.

ДОЯРКА

Вперше ми зустрілись на недавній звітно-виборній конференції членів УТОГ Артемівського МРВ. Тоді серед інших за столом президії була й вона — краща доярка колгоспу «Шлях до комунізму» села Кодемо Катерина Іванівна Кравченко.

З цікавістю, уважно дивився я з свого місця на цю просту, скромну жінку при сяючих сріблом нагородах. Однак, поговорити з нею так і не довелося.

І ось я в кабінеті голови колгоспу. Бесіда з Вячеславом Яковичем Воронцовим затягнулась надовго. Нарешті він підвівся з стільця і дістав з шафи товсту підшивку газети «Вперед» за 1973 рік і відшукав мені невелику замітку під заголовком «Дорогою шани».

Розказане керівником колгоспу, прочитане в газеті, побачене потім на фермі № 1 і змусило мене взятися за перо...

...Є в правлінні цього колгоспу Книга пошани. В неї заносять прізвища кращих тваринників, механізаторів, спеціалістів. Рік тому, напередодні Всесоюзного дня працівників сільського господарства, в цю книгу було вписано і прізвище члена УТОГ доярки Катерини Іванівни Кравченко.

Ще дівчиною часто бігала Катя на ферму допомагати своїй матері й іншим дояркам доглядати колгоспних тварин.

Тому ніхто в господарстві не здивувався, коли незабаром і за нею закріпили групу корів. З тих пір минуло ось уже п'ятнадцять років.

Розпорядок дня для Катерини Іванівни — закон. Доярка оточила тварин великою турботою; вчасно почистить станки, напоїть корів. Обслужить свою групу та ще, якщо в тому є необхідність, й подругам допоможе. Такий уже в неї характер.

— Всю душу в роботу вкладає, — говорять про Катерину Іванівну Кравченко її подруги. — Дивлячись на неї, й іншим тваринникам хочеться працювати краще.

Однією з перших в колгоспі Катерина Іванівна освоїла машинне доїння. Вона постійно утримує в чистоті і справності апаратуру, суворо виконує всі зооветеринарні умови, поради ветлікаря.

А з якою ласкою доглядає вона новонароджених телят. Задля них і на роботу часто приходять раніше, ніж належить і додому повертається пізніше від інших. Завдяки цьому, як правило, вона виходжує 100 процентів новонароджених телят.

За високі виробничі показники передовій доярці присвоєно звання «Ударниця комуністичної праці», і вона його ось уже протягом кількох років підряд з честю виправдовує.

Катерина Іванівна нагороджена ювілейною ленинською медаллю, знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року», багатьма почесними грамотами. Указом Президії Верховної Ради СРСР 6 вересня 1973 року Катерину Іванівну Кравченко нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

З правління йду на ферму № 1, де трудиться доярка.

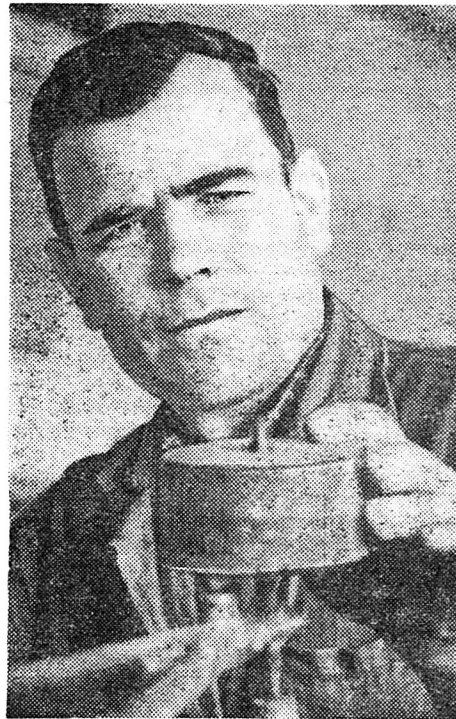
Катерина Іванівна якраз обслуговувала групу закріплених за нею 27 корів: готувала й розносила їм свіжий корм.

Уважно спостерігаю за роботою К. І. Кравченко. Обслуговувала вона одночасно двох корів: доки тривало електродоїння одної, вона вручну доїла іншу. Обганяючи одна одну, цівки молока все вище здіймали у ділничі молочну пухнасту піну...

— В цій групі тварин середньодобової надої і зараз становлять 10 кілограмів, — сказали мені потім, — а це означає, що Катерина Іванівна Кравченко успішно виконує взяті соціалістичні зобов'язання.

...З ферми поверталися разом. Порівнявшись з будинком правління колгоспу, я ще раз зупинився біля знайомого вже місця — Дошки пошани. Десять великих портретів, серед яких і портрет К. І. Кравченко, прикрашають її. З щирою посмішкою дивляться на своїх односельчан ці десять героїв колгоспних ферм і ланів.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року» нагороджений ударник комуністичної праці, оптик Харківського УВП-1 Микола Симоненко.

У четвертому, визначальному році п'ятирічки він з першого дня взяв добрий старт: щоденні норми виробітку на шліфуванні лінз він виконує на 150—170 процентів.

Готуючись до Всесоюзного комуністичного суботника, він зобов'язався в цей день значно перевищити свої щоденні норми виробітку.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

МАЙСТЕР

Трудова біографія Емми Солохи розпочалася в 1962 році після закінчення Київського технікуму легкої промисловості. Одержавши спеціальність технолога швейного профілю, вона приїхала працювати на Харківське УВП-2. Молодого фахівця призначили інструктором виробничого навчання. З перших днів роботи вона з любов'ю поставилася до дорученої справи.

Емма Солоха доклала всіх зусиль до того, щоб молоді учениці оволоділи всіма таємницями обраної спеціальності, щоб їх не лякали труднощі, щоб вони швидше знайшли місце в житті. За шість років роботи інструктором Емма підготувала великий загін кваліфікованих швей-мотористок і зараз вони відмінно трудяться на підприємстві. Серед них ударниці комуністичної праці Олена Сиянко, Марія Катрушенко, Олександра Циганкова та багато інших.

Колишні учениці щиро вдячні Еммі за душевну щедрість, за турботу і допомогу, яку вона подала їм при оволодінні спеціальністю. У відповідь на це Емма говорить: «Чим більше людина віддає іншим, тим багатшою стає сама вона. Запам'ятайте це».

У 1968 році Емму Солоху призначили майстром дільниці. Вона швидко оволоділа мистецтвом керівництва колективом. Активно включившись в соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань п'ятирічки, її дільниця виконала виробничі завдання минулого року на 114,3 процента, або понад завдання було випущено 558 плаців. На заклик Центрального Комітету КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ розгорнути Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання планів четвертого року п'ятирічки, трудівники дільниці, яку очолює Емма Солоха, прийняли на нинішній рік зустрічний план.

Однією з його пунктів — випустити 98,7 процентів продукції хорошої якості, перевищувати змінне завдання. Судячи по темпах роботи потоку № 5 у цьому році, є всі підстави сподіватися, що колектив ще не раз пізнає радість перемоги у соціалістичному змаганні.

А. РОСІНСЬКИЙ.

Ж О Д Н О Г О ВІДСТАЮЧОГО ПОРУЧ

Широко розгорнулось цього року індивідуальне соціалістичне змагання швейників на Полтавському УВП-1.

У рух за дострокове завершення завдань четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки включились робітники всіх бригад, дільниць, служб. Інженерно-технічні працівники підприємства склали особисті творчі плани, втілення у життя яких передбачає значне підвищення ефективності виробництва, зростання продуктивності праці на кожному робочому місці.

Першими в індивідуальне соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань вирішального року п'ятирічки включились і взяли високі зобов'язання трудівники, які достроково завершили восьму п'ятирічку.

Серед них ударниця комуністичної праці швачка-мотористка Валентина Михайлівна Козленко. На Полтавському УВП-1 вона трудиться з кінця 1967 року. Але вже в 1970 році партія і уряд відзначили її сумління високою нагородою: медаллю «За доблесну працю. На відзнаку 100-річчя з дня народження В. І. Леніна», а Центральне правління УТОГ та місцевий районний комітет профспілки нагородили трудівницю Почесними Грамотами.

Ще вищі індивідуальні соціалістичні зобов'язання на 1974 рік взяла ударниця комуністичної праці «Майстер-золоті руки», переможець соціалістичного змагання 1973 року швачка-мотористка Ніна Костянтинівна Берегова, яка також завершила минулу п'ятирічку із значним випередженням часу і удостоєна такої ж урядової нагороди.

Підсумки виконання взятих індивідуальних зобов'язань за січень та лютий свідчать про те, що й цього року В. М. Козленко та Н. К. Берегова йдуть в правопланових. Так, В. М. Козленко виконує змінні завдання на 145—160, а

Н. К. Берегова — на 170—180 процентів.

Відмінних результатів добиваються також швейники А. Я. Пугрібна, О. А. Терело, Г. С. Гальченко, О. Е. Гусак, Г. М. Полторацька, М. І. Шелудько, О. Т. Куделя, Т. І. Романенко, Л. Р. Гніда, М. Е. Нелипа та багато інших.

Характерним для руху заспівувачів індивідуального змагання є те, що всі вони працюють під девізом: «Жодного відстаючого поруч!» і щедро діляться своїм багатим досвідом у роботі з молодими швейницями.

На фото: ударниця комуністичної праці В. М. Козленко.

ЩЕ НАШ ОBOB'ЯЗОК

Закінчення. Початок див. на стор. 1.

Трапляється, що несвоєчасно виконуються замовлення на поставання матеріалів. Так, наприклад, у лютому цього року підприємство з великими труднощами відшукувало необхідний пластик, часто з великими труднощами одержуємо й фурнітуру.

Марно витрачається час і на підготовку робочих місць. Приходить робітник на 8 годину ранку, потім замінює пилу, хоч це потрібно робити раніше і не йому.

Бувають випадки, коли робітник зранку не знає, що йому слід робити, бо майстер несвоєчасно ставить йому завдання. Отож, доки він замінює пилу, чекає вказівок майстра, техніка стоїть.

«Одна справа, коли людина півгодини простоїть з лопатою, і зовсім інша півгодинний простій комбайна, екскаватора, крану. Це абсолютно різні речі» — говорив Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв у промові на урочистих зборах в Ташкенті.

Об'єктивних причин для простоя не може бути. А якщо простої все-таки трапляються, то породжуються вони суб'єктивними причинами. У виробництві ніяких раптовостей не повинно бути. Заявки на матеріали, обладнання і тому подібне повинні подаватися до початку роботи. І для того, щоб все передбачити, розрахувати, у нас є відділи: плановий, виробничий, технічний, поставання, е транспорт. Служб багато, є кому займатись організацією праці, є з кого запитувати, та порядку інколи бракує.

Хочеться сказати й ще про один резерв: який криє в собі соціалі-

стичне змагання. Трудове суперництво на УВП рік у рік набуває цілеспрямованості, його підсумки регулярно підводяться, обговорюються, що має велике значення для виховання людей.

Та все-таки в організації соціалістичного змагання є багато недоліків. Соціалістичні зобов'язання ще не стали у нас внутрішніми законами кожного працюючого і підприємства в цілому.

Особисте змагання робітників ще проводиться формально, не завжди підводяться результати змагань. Ось саме такому, довільному вибору цифр протистає результат роботи за місяць, квартал, рік. Соціалістичні зобов'язання: «щомісяця виконувати виробничий план» — нижчі за фактичне виконання. Робітник зобов'язався виконувати план на 120 процентів, а фактично його можливості (і це підтверджується в кінці місяця) значно більші: він виконує план на 150—170 процентів.

Соціалістичне змагання — це не просто прагнення будь-що вирватися вперед, добитись кращих показників. Це й колективізм, взаємодопомога. Саме такий один з найголовніших принципів змагання.

Ось деякі, на мій погляд, наші резерви.

Неухильне зміцнення трудової дисципліни, впровадження наукових методів організації праці, вдосконалення соціалістичного змагання, скорочення витрат часу, дозволить значно підвищити продуктивність праці на УВП. І це в наших силах. Це наш обов'язок.

Г. КУЗУБ,

Від редакції. Друкуючи статтю Г. Кузуба, редакція вважає, що питання, які порушує автор, властиві не тільки для Черкаського УВП. З огляду на це, редакція запрошує читачів газети поділитись своїм досвідом роботи, розповісти про пошуки і використання внутрішніх резервів на своїх підприємствах.

З року в рік на Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві планомірно наростають темпи механізації і автоматизації трудомістких процесів виготовлення металевих тари для розфасовування молочних продуктів. І з року в рік повинні тут сім'я раціоналізаторів. На сьогодні їх загін налічує вже двадцять три члени ВТБР. Це — робітники й інженери, які в тісній творчій співдружності зробили вже немало корисних справ для поліпшення умов праці, зниження трудомісткості операцій, ощадливого використання металу, електроенергії, води тощо.

Досить відчутним для підприємства був внесок раціоналізаторів у підвищення ефективності виробництва в третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки.

Включившись у республіканський огляд-конкурс на кращу раціоналізаторську пропозицію, немало енергійних трудівників просям року подали і впровадили по декілька цінних пропозицій. Це, насамперед, інженер-конструктор Анатолій Леонов, інженер по якості Михайло Тертичний, слюсар-кондуктор Костянтин Споресний, слюсар-сантехнік Михайло Травников, слюсарі по нестандартному устаткуванню Юрій Водолазкий та Олексій Окопний, інженер з НОП Валерій Біндов, слюсарі-інструмен-

ВНЕСОК РАЦІОНАЛІЗАТОРІВ

тальники брати Олексій та Іван Нечипуренки, майстер оцинкувальної дільниці Анатолій Сергійович Данильченко, заступник директора УВП по виробництву Іван Петрович Муругов та інші.

За рік золоті руки, допитливий розум і творчі зусилля раціоналізаторів, як свідчать економісти, дали колективу змогу зекономити близько 12 тисяч карбованців. По-путно згадаємо, що в 1971 році умовно-річний економічний ефект від впровадження раціоналізаторських пропозицій становив 3500, а в 1972 році — 1000 карбованців.

Всього в 1973 році народилось 18 і впроваджено 7 пропозицій. Три з них були представлені на республіканський огляд-конкурс на кращу раціоналізаторську пропозицію року, з яких особливої уваги заслужили пропозиції по зміні конструкції корзин МК-05-00-Р і МК-1,0-00-Р, яку зробили і впровадили у виробництво А. Л. Леонов, І. П. Муругов та М. І. Тертичний, а також пропозиція по створенню каліброваного пресу для виготовлення корзин, яку подали і впровадили К. П. Споресний та М. С. Травников.

Впровадження тільки цих новинок значно знизило трудомісткість виготовлення корзин, підвищило

продуктивність праці робітників, дало змогу зекономити чимало дроту і робочого часу, в цілому одержати близько 10 з половиною тисяч карбованців умовно-річної економії.

Ці пропозиції визнані кращими року не тільки на УВП, але й в цілому у Товаристві по металообробній галузі.

З великим ентузіазмом включились раціоналізатори Кіровоградського УВП у республіканський огляд використання резервів виробництва на кожному робочому місці і цього року. В основу широкого програми своєї діяльності вони поклали план з НОП по поліпшенню умов праці робітників-зварювальників, яким передбачено впровадити нову поточкову лінію для виготовлення корзин усіх типів. Цією програмою творчої діяльності передбачено, зокрема, перевести окремі зварювальні операції з односточкових на двоточкові із застосуванням нових кондукторів та пристроїв, а також провести копітку роботу по зменшенню важких ручних робіт у загальному технологічному процесі виготовлення тари.

Б. АНАТОЛЕНКО.

ВІСТІ З БРОДІВСЬКОГО УВП

Заклик москвичів провести 20 квітня Всесоюзний комуністичний суботник, присвячений 104-й річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна палко схвалив і колектив Бродівського УВП. Трудівники підприємства вирішили ознаменувати цей день високою продуктивністю праці.

Значна частина робітників УВП працюватиме на своїх робочих місцях. За рахунок зекономлених матеріалів буде виготовлено 15 більярдів на суму три тисячі карбованців. Зароблені гроші будуть перераховані у фонд п'ятирічки.

Для забезпечення ударної, високопродуктивної праці на підприємстві створено штаб суботника. Інженерно-технічні працівники та службовці в цей день упорядковуватимуть територію підприємства: висадять чимало декоративних дерев та кущів.

Багато жінок трудиться на Бродівському учбово-виробничому підприємстві. Особливо ударно працюють полірувальницькі бригади, яку вже довгий час очолює Євгенія Олексіївна Зелінська. Цей виробничий колектив один з найкращих на підприємстві. В бригаді 24 жінки. Буваючи в цеху, я завжди відчуваю якусь незвичайну робочу атмосферу, згуртованість цього колективу і взаємодопомогу. З подвоєною енергією трудять-

ся полірувальниці з початку четвертого, визначального року дев'ятої п'ятирічки. У відповідь на Звернення Центрального Комітету до партії, до радянського народу члени бригади розгорнули змагання і тепер докладають всіх зусиль для успішного виконання накреслених планів і взятих соціалістичних зобов'язань.

Денні норми члени бригади систематично перевиконують на 30—35 процентів. Усі працюють

під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами».

У ці дні зразки самовідданої праці показують такі трудівниці, як Л. В. Звір, М. М. Лужна, О. В. Голда, О. Е. Масляничук, Е. М. Довганюк, С. В. Жолонович, В. І. Гошко, Е. В. Атамаш та інші.

У Ворохті, що на Івано-Франківщині, закінчилась перша зимова спартакіада «Бадьорість і здоров'я» по здачі нормативів нового комплексу ГПО. Активну участь взяли у ній і спортсмени Бродівського УВП М. Білик, М. Денисюк, В. Гошко, Е. Зелінська, В. Ковальська, Е. Довганюк — всього 28 чоловік.

Із стрільби з дрібнокаліберної гвинтівки та з лижного кросу перші місця посіли члени команди Бродівського УВП. Непоганні успіхи домоглися учасники спартакіади з інших видів спорту.

З. ФРИС.

Львівська область.

СТАНОВЛЕННЯ

ПОЗАДУ школа-десятирічка, виробниче навчання — вже пройдений етап. Зараз перед дівчиною широке поле трудової діяльності... Скромна, непомітна і майже ніхто не знає, які пристрасті, які захоплення сповнюють серце дівчини. На роботі вона прагне працювати з вогником, переймаючи краще у ветеранів, відточує свою майстерність.

У вільну від роботи хвилину любить почитати хорошу книгу. Шанує дівчина класичну російську та українську літературу, захоплюється і сучасними радянськими письменниками. Її часто можна побачити з томиком Пушкіна, Шевченка, Блока, Есеніна, Маяковського і Сосюрі, до яких вона не раз звертається, як до щирих друзів.

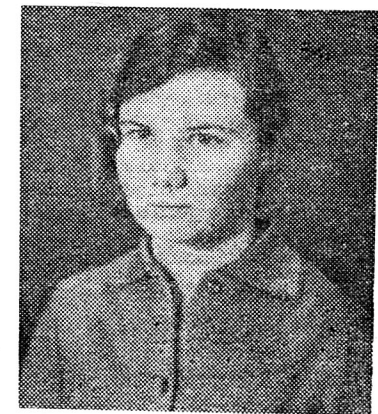
— Кожна книга — це неповторний дивосвіт, — ділиться вона, — навіть, якщо книга прочитана, довго ще продовжує хвилювати, будити уяву, викликати роздуми.

Працює Тоня в комсомольсько-молодіжній бригаді, в якій стала повноправним членом дружного колективу. А до цього були нелегкі, але сповнені навчання і пошуки свого власного трудового почерку, роки.

Після шкільної лави зразу ж постало питання: ким бути? Як і більшість дівчат, не довго вагалась у виборі — поступила на Лубенське УВП. Ці роки чи не найбільш запам'яталися. Крім десятирічки, не мала нічого за душею. Було тільки одне: прагнення освоїти швейну машину, набути спеціальності швачки-мотористки. І вабила її нова робота, і страшно було, особливо, коли поглянеш, як віртуозно працювали ті робітниці, для яких навчання залишилося давно позаду. А що вона могла, що вміла? Не знала навіть, як включити швейну машину. Та прагнення навчитися спеціальності погасило настороженість. До

того ж, її закріпили за досвідченим викладачем виробничого навчання Василем Федоровичем Третьяком, який не тільки вмів передавати знання й досвід молоді, а й підбадьорити, підтримати віру в свої сили. Спочатку їй доручали найпростіші операції, потім, з набуттям досвіду — більш відповідальні.

Виробниче навчання дало багато, з кожним днем більш вільно почувала себе дівчина, де й поділася колишній скованість. Та то були тільки перші кроки. Справжнє зростання майстерності і перші успіхи прийшли потім, коли вже повноправним членом трудового колективу включилася в соціалістичне змагання.

Поважають Тоню в трудовому колективі і за любов до праці, і за готовність прийти на допомогу, і за прагнення бути на висоті змагання. Комсомольці і молодь цеху обирають її до складу комітету комсомолу, доручають очолювати комсомольсько-молодіжну бригаду. І разом з цим приходять нові турботи, крім основних обов'язків їй доручають контроль за відвідуван-

ням вечірньої школи робітничої молоді робітницями підприємства, та успішністю у навчанні. Допомогати раді гуртожитку в проведенні вечорів відпочинку і багато інших питань.

Дев'ять років минуло, відколи Тоня поступила на Лубенське УВП. Здавалося б, що за плечима уже немалий трудовий шлях, і набутий досвід, проте, робітниця про себе іншої думки. Завжди незадоволена, з прагненням зробити більше, ніж досі, краще, і головне, не заспокоюватись на досягнутому, змушують її завжди пригледатися до передових швачок свого підприємства, учитися.

Характерним є таке визнання робітниці про свої можливості. На запитання, які віхи в її житті були найбільш відповідальними, після короткої паузи відповіла: — Важко сказати. Як під час навчання, так і зараз необхідна постійна увага і напруження. Щоб краще працювати — необхідно вчитися, підвищувати свій професійний рівень. І додала: — А хіба в інших не такі турботи, хіба іншим бракує робітничого гарту? Успіх кожного — у його власних руках.

Все більш упевненим стає крок дев'ятої п'ятирічки. І в цьому є вагома частка праці невтомних трудівниць Лубенського УВП, їх молодечого ентузіазму і наполегливості, а серед них і ударниці комуністичної праці Антоніни Богиніч.

Ф. САВЕНОК.

ДОРОГА ОБРАНА НА ВСЕ ЖИТТЯ

Редакція одержала листа від вчителя Новоборисівської школи (Великомихайлівський район, Одеська область) Лазаря Михайловича Фішмана. Читати його без хвилювання не можна. Відповісти йому особисто — значить приховати від читача життя людини сповнене мужності, яка знайшла в собі сили працювати, творити... Врешті, про це ви, читачу, дізнаєтесь самі.

Нижче приводимо листа Л. М. Фішмана із незначними скороченнями.

Читаю оце газету «Наше життя» — і потягнуло й собі написати вам, так потягнуло, що й не стриматися...

Я втратив слух лише кілька років тому, наче б то й без видимої причини. Тепер лікарі твердять — результат грипу. Хтозна, може й так, мені, звичайно, від того не тепліше. Адже я вчитель історії. Уявляєте, як ускладнилися умови роботи? А коли до сказаного додати, що тяжка хвороба з дитинства позбавила ніг та рук, гнучкості всіх суглобів і все життя, мабуть, у не дуже вигідному плані уявите ви м не...

І дарма! Чого, чого, а оптимізму мені не займати. Безмежно люблю життя, людей, і все щастя моє у тому, що впевнений у своїй корисності суспільству. Переніс 18 операцій. З відзнакою закінчив Одеський університет, ось уже понад 20 років працюю в сільській школі і, як не тяжко переборювати дорожню багнюку, не жалкую: сам, свідомо обрав свою

долю. В сь віддаюся роботі. Не так давно присвоїли звання «Відмінник народної освіти». Тут, на селі, і в партію вступив. Дуже захоплююся художньою літературою: вона — мій головний в житті учитель. Навіть сам намагаюся писати — хіба не знайдеться чим поділитися з людьми вчителю, комуністу, пропагандисту, лектору, атеїсту, тим більше, що не можу не вважати себе відповідальним за все на світі, особливо за долю підрастаючого покоління, результативність навчання і виховання. Друкуватися не поспішаю: слово — не горобець, випустиш — не впіймаєш... Щоб не бути голослівним, надсилаю одного (білого) вірша. Надто співчуваю позбавленим щастя чути...

В тім-то, пишу вам, звичайно, не з метою поділитися літературним доробком. Це, так би мовити, перш за все самокритика.

А головна мета цього листа така: хотілося б познайомитися з допомогою газети з людьми розу-

мової праці, які, втративши слух, не покинули обраної справи. З деякими з таких людей мене познайомив журнал «В єдином строю» (з О. І. Скороходовою, кандидатом технічних наук, І. В. Цукерман, доцентом В. І. Домрачович та іншими), я листуюся з ними, багато чому навчився в них, але серед них немає вчителів, та й дуже вони далеко від мене, ці чудові, гідні подиву люди. А може й сам вже із своїм досвідом роботи без слуху в нормальній школі зміг би когось виручити? Адже довелось всю методику, всі форми викладання і особливо перевірки міняти! Мало хто вірив в успіх моїх зусиль. Тепер визнають: залишився в строю! І як не тяжко, я знов щасливий!

Я добре відчуваю: чим дорожче дається життя, тим миліше воно. Та як це доведеш? До свого становища без рук і ніг я давно звик, і люди звикли, а от до глухоти ніяк не пристосуюся остаточно, щоб і не помічати її. І не мені вам нагадувати, як ускладнює це стосунки з оточенням, як травмується психіка від найменшого непорозуміння, яких для чуучих просто не існує.

Буду дуже вдячний за відгук, за увагу.

ХЛІБОРОБАМ

Люблю я руку хлібороба тиснуть. Візьмеш таку правичку — наче

гиря. Важка і чорна від землі й роботи. І від землі й роботи сильна, тепла... Люблю я слухать слово

землероба. Туге, налите, ніби стиглий колос, Воно просте, та в ньому

вся премудрість, Яку неробі не второпать просто, Хоча до хліба тягне бліді пальці...

Я постать землероба угадаю У натовпі вдень і вночі — живу, Кремеzną, неторопку — хай це буде Юнак білявий, дівчина тендітна...

О земле! Роздаєш свої дари ти, І засіки заповнені плодами, Що ти вродила. Яблука яскраві, І кавуни лобаті і скрипучі, Мов поросята, і зерно добірне

Вже пахне паляницями... Та що б ти Змогла без цих очей, і рук і слова, Без цих людей, що зуться —

хлібороби! Л. ФІШМАН, вчитель.

с. Новоборисівка, Одеська область.

КОРОТКО

2 квітня на Курсовій базі УТОГ розпочав роботу семінар працівників бібліотек культосвітніх закладів нашого Товариства.

З лекціями перед учасниками семінару вже виступили викладачі Київського інституту культури імені О. Є. Корнійчука та працівники наукової бібліотеки Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

Семінар продовжить свою роботу до 17 квітня.

9 квітня в м. Черкасах відкрився республіканська оптово-промислова ярмарка по закупівлі у підприємств меблів для реалізації населенню у 1975 році.

У роботі ярмарку беруть участь 3 учбово-виробничих підприємств нашого Товариства. На ярмарок вони представили лише зразки нових кімнатних та кухонних меблів, які заплановано освоїти в нинішньому і розпочати серійний випуск у наступному році.

Досвідом роботи, планами на майбутнє поділилися новатори і передовики підприємств Павлограда на вечорі, який організував колектив Будинку культури УТОГ. Слосарі, швеї, взуттєвики, штампувальники, жерстянщики вели мову про справи в компактних

групах УТОГ, про трудові будні п'ятирічки. Всі сходились на одне: працювати краще довати більше якісної і дешевої продукції.

Вечір закінчився виступом колективу художньої самодіяльності Будинку культури глухих.

ЦЕ ЦІКАВО

ДІАГНОЗ ПО ТЕЛЕФОНУ

У центральній міській лікарні Северодонецька Ворошиловградської області створено кабінет функціональної діагностики. Обчислювальна машина за лічені хвилини обстежує хворого і дає точний висновок про його недугу. Спільно з ученими-кібернетиками місцеві лікарі розробили також метод передавання діагнозу на відстань.

У місті розпочато будівництво першого в країні консультативно-діагностичного центру, в який інформація про стан обстежуваного хворого передаватиметься з навколишніх сіл і робітничих селищ. Обслуговуючому персоналові місцевих лікарень не треба буде викликати на консультації досвідчених спеціалістів-медиків. Електроніка. Чутливі датчики знімуть всі необхідні показання і телефонними проводами передадуть їх у центр, звідки лікарня незабаром одержить потрібні поради.

БЕРЕЗОВИЙ СІК

Про березовий сік говорять і пишуть чимало, особливо тепер, коли українські лісівники вперше в світі налагодили його промислове виробництво. У тих, хто вивчає багатоготворну дію напою на організм людини, розходжень в оцінках немає. І це показово.

Березовий сік — дуже корисний, тонізуючий, вітамінний напій. Він посилює захисні функції організму. Його лікувальні властивості відомі з давніх давен і використовуються в народній медицині.

Вчені дали хіміко-біологічну характеристику соку. В ньому виявлено амінокислоти, яблучну, молочну, виннокислу й щавлеву кислоти, вітамінні групи С і В та інші біологічно активні речовини. Сік містить також 1—2 проценти вуглеводів і понад двадцять мікроелементів. Серед них — фтор, калій, молібден, кремній, срібло, алюміній, залізо, магній, кальцій, які не завжди є в продуктах харчування. Всі компоненти соку перебувають у розчинному стані і легко засвоюються організмом.

Відомі й цілющі властивості напою. Київський професор М. Ф. Данилевський лікує ним пародонтоз та інші захворювання зубів і десен. Сік сприятливо діє також при лікуванні печінки та шлункового-

кишкового тракту. Одне слово, цілющі властивості його довели багато науковців.

Учені рекомендують вживати березовий сік тричі на день, по 150—200 грамів протягом одного-двох місяців. Як столовий напій — впродовж усього ранньо-весняного сезону. Хворим, особливо на шлунково-кишкові недуги і нирки, перш ніж споживати сік, треба порадитися з лікарем. Він визначить дози, призначить питний режим.

Як показали спостереження, корисний не тільки свіжий, а й консервований сік. Технологія виготовлення дозволяє зберігати всі його цінні якості.

Щедроті березових гаїв, як і інші природні ресурси, треба використовувати по-господарськи, дбайливо, раціонально. Про що йдеться? Лісівники відводять для підсочування тільки дозрілі березняки на спеціальних ділянках. Ці ділянки через деякий час вирубуватимуться. Заготовляти ж сік з беріз у скверах, парках, дендраріях, у зелених зонах відпочинку, в охороняваних смугах категорично забороняється. По-перше, псуються молоді насадження. По-друге, сік з недозрілих дерев малокорисний і споживати його лікарі не рекомендують.

ЗАКРІПИТИ ДОСЯГНУТІ УСПІХИ

Видатну трудову перемогу здобули в минулому році трудівники сільського господарства Чернігівщини. Вони одержали найвищий урожай зернових, якого ще не знала область. У звершенні цього трудового подвигу активну участь взяли також і члени УТОГ, які поповнюють велику армію сільських трудівників.

Прагнучи закріпити і розвинути досягнуті успіхи, Чернігівський облвідділ УТОГ нещодавно провів обласну нараду передовиків сільського господарства — членів нашого Товариства. У роботі наради взяли участь трудівники, що зайняті на різних ділянках сільського-

подарського виробництва. У багатьох з них на грудях сяють медалі — відзнака за доблесну працю.

З доповіддю перед учасниками наради виступив начальник планово-економічного відділу Чернігівського обласного управління сільського господарства М. І. Плевако. Потім він відповів на запитання присутніх. Після перерви розпочалися виступи.

Першим виступив в обговоренні доповіді фуражир колгоспу імені Івана Франка І. М. Омеляненко. Досвідом своєї роботи на відгодівлі молодняка свиней поділився свинар артілі імені Ватутіна М. В. Роговий, що нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання 1973 року». Досвідом своєї роботи поділилася також свинарка колгоспу імені Чапаєва В. Т. Лоза, яку за одержання

високих трудових показників нещодавно нагороджено орденом Трудового Червоного прапора.

На нараді виступив механізатор колгоспу «Червона Україна» Г. П. Отрошко. Раніше він працював на тракторі, а в минулому році ще й на силосному і картопле-збиральному комбайнах, зібравши 252 гектари однорічних трав і ви-копавши 50 гектарів картоплі.

Всього на обласній нараді передовиків сільського господарства виступило 15 чоловік. Хлібороби обмінялися досвідом роботи, дали слово працювати так, щоб перевиконати накреслені трудові рубежі.

Учасники наради прийняли звернення до всіх глухих колгоспників, робітників радгоспів і сільськогосподарських підприємств області.

О. КЛИМОК, інструктор Чернігівського облвідділу УТОГ.

ОСОННЯ.

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

ВЕСЕННІЕ СТРОФЫ

Над безбрежностью бархатных пашен

Пролетают опять журавли. Обедает у дороги украшен Первоцветами мирной земли. Тихо дышит она под ногами, А безвестный герой молодой По лазури летит с журавлями, Прорастает зеленой травой... Лезут в форточку ветки из сада. На рабочем столе, как всегда, В старой гильзе от злого

снаряда—

Авторучка, перо, карандаш. Половодьем нахлынула радость, Что хорошее слово «весна» Рифмовать мне сегодня не надо С убивающим словом «война». На асфальтовой улице серой Одуванчик расцвел, засиял. Он в себя самой полною мерой Все сияние солнца впитал. Беззащитный, но смелый и гордый Он сияет в траве у стены, Словно честно заслуженный орден На зеленом уборе весны.

С. АБАЗИН.

ШЛЯХАМИ ПОДВИГУ

Чехословацька земля зустріла керівника драматичного гуртка Стрийського будинку культури А. М. Колесника-Вудлей як бажаного і доброго гостя. Скільки часу минуло, відколи він з бойовими побратимами визволяв цю землю від гітлерівських орд.

А ось і довгождана зупинка. Бойові побратими прийшли зустріти радянського гостя. Роки, звичайно, поклали свій відбиток на їх обличчя, але залишилися вони такими ж невгамовними, життєрадісними, як і тоді, в партизанському загоні. Міцні, гарячі потиски рук, обійми, схвилювані, радісні погляди і спогади. Згадати було про що.

Разом з чехословацькими патріотами проти гітлерівців боролися і радянські люди. Загин, в якому воював Анатолій Миколайович, осідлавши дороги на Братиславу, нападав на фашистські військові колонії, пускав під усік поїзди. Злітали в повітря мости і склади боєприпасів.

Гітлерівці організовували каральні експедиції, вимагали в населення видачі партизанів, які були для ворога грізною і невловимою силою. Але населення не видавало своїх захисників.

...Стоять в суворому мовчанні величні пам'ятники загиблим. Відлиті з бронзи, вони стали символом нашого братерства. Господарі познайомили гостя з своїми досягненнями, організували багато цікавих поїздок.

Про спільну боротьбу чехословацьких і радянських партизанів докладно розповідають експозиції Братиславського музею. Численні фотографії, документи, особисті речі народних месників до щему в серці знайомі радянському гостю. Вони будять спогади, закликають берегти і зміцнювати дружбу, загартовану в боях із спільним ворогом.

Гість в свою чергу розповів чехословацьким друзям про успіхи радянського народу в будівництві комунізму, про Стрий, працювати в якому почав чверть століття тому.

Швидко минув час. І знову перестук коліс. А в серці радість і гордість за своїх чехословацьких друзів — не даремне була пролита кров у боях з ворогом. Повернувшись на Батьківщину Анатолій Миколайович захоплено розповідає про свої враження від поїздки, ділиться спогадами.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18—20 телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 547—9500. 74 р.

ЧЕРНІГІВСЬКА МІНЕРАЛЬНА

Поряд з «Єсентуками», «Березівською», «Миргородською», «Арзні» в аптеках і магазинах області з'явилися пляшки «Поліської». Це чернігівська мінеральна.

Місцеві геологи відкрили на берегах Десни цілющі джерела. Одеські бальнеологи дослідили їх. Води підземних резервуарів, як з'ясувалося, насичені корисними солями, придатні для лікування багатьох захворювань.

Поблизу селища Березна Менського району побудовано цех по випуску «Поліської». Вона піднімається тут з 800 метрової глибини. Нинішнього року в продаж надійде близько півтора мільйона пляшок «Поліської».